

[Gert Petersen.]

lagt det til side og sagt: det var dog interessant og lidt ubehageligt, men det kan vi ikke beskæftige os nærmere med.

Derimod har jeg noget svært ved at forstå det, når hr. Per Hækkerup siger — og jeg tror også, at udenrigsministeren var inde på det — at nogen nyvurdering af Danmarks holdning til konflikten i Vietnam giver læsningen ikke anledning til. Jeg mener, at choket burde resultere i en nyvurdering. Når vi nu ved, at Amerika i 1954 i det nationale sikkerhedsråd tog en principbeslutning om at sætte sig fast i Sydvietnam, uanset hvad det sydvietnamesiske folk mente eller tænkte eller ville, når vi ved, at man samtidig sendte sabotører til Nordvietnam, når vi ved, at den amerikanske regerings repræsentanter i 1962-63 gik i direkte forhandlinger og konspirerede med generaler i Saigon for at komme af med en i øvrigt yderst ubehagelig regering, som man dog havde elsket blot et år tidligere, fordi denne regering helt tydeligt ikke kunne vinde krigen, når man ved, at beslutninger om eskalation af bombeangreb osv. var truffet halve og trekvarte år, før de kom til udførelse, og at angrebene blev udløst i kraft af specielle provokationsplaner, som udenrigsministeriet og Pentagon udarbejdede — når man ved disse ting, kan man så fortsat sige, at Danmarks holdning til Vietnamkonflikten, der, som jeg sagde, med enkelte undtagelser, i hvert fald indtil for en 3-4 år siden, da krigen var på sit højeste, stort set var sammenfaldende med den officielle amerikanske holdning, er der ingen grund til at ændre? Jeg mener, at der ikke alene er grund til at ændre den. Jeg mener, at man må gå videre og prøve på at drage konsekvenserne med hensyn til Danmarks holdning til USA og militæralliancen med USA også i bredere forstand. Jeg tror, at hvis disse Pentagonpapirer kan komme ud på dansk, vil de medføre en debat, som vil gøre det vanskeligt for et flertal i dette ting fortsat at opretholde en militæralliance

med en stat, der har optrådt således, som De Forenede Stater har gjort i denne sag.

Sigsgaard: Jeg hilser debatten om spørgsmålet om anerkendelse af Den demokratiske Republik Vietnam her i dag velkommen.

Det vil være nødvendigt for mig for at forklare baggrunden for vor stillingtagen at gå ind på spørgsmålet, hvorfor det er så vigtigt for socialdemokratiet at få denne debat netop nu kort inden valget. Jeg tror, at det for det første skyldes, at socialdemokratiet ønsker at få udslettet billedet af partiet som USAs tro væbner, og det kan jeg i og for sig kun være tilfreds med. Vi husker godt, da hr. Per Hækkerup hånligt sagde, at der i hele Danmark nok kun var en halv snes forvildede kommunister, der var imod USAs krigsførelse i Vietnamkrigen, og vi husker godt, da NATO-rådet den 26. april 1954 med dansk socialdemokratisk deltagelse udtrykte „sin anerkendelse af det heltemed, hvormed de franske styrker kæmper i Indokina“, og at samme NATO-råd senere understregede, at de frie nationers, som man kaldte det, modstand i Sydøstasien som i Korea var i dybeste harmoni med Atlant-samfundets mål og idealer. Den går altså ikke længere nu. Alt for mange også socialdemokratiske partimedlemmer har selv i tv set, hvad det er for grusomheder, USA begår i Indokina med mord og voldtægt, med terrorbombardementer og ødelæggelse af afgrøder.

Nøjagtig det samme skete, det skal også med i dag, i Korea for 20 år siden. Jeg har i sommer med egne øjne set landet. Nordkoreas hovedstad, Pyongyang, en millionby, var udbombet så totalt, at kun to huse stod tilbage. Som i Vietnam skjulte USA sin aggression under beskyldninger om, at Nordkorea angreb det amerikansk besatte Syd-korea. FN, som da var ensidigt USA-domineret, lod amerikanerne føre deres terror-krig under FN's flag, og det er stadig FN's flag, der vajer ved våbenstilstandslinjen i Korea, men det er som i Vietnam amerikan-